

getirmi gibi. Ba kanım, bir devre aileden de öte bir eydir. Karde ten farklı bir duygudur bu. Bunca zaman (Anla ılmadı) uurunu anlamadı ınız gibi silah arkada lı ı duygusunu anlayamazsınız. O yüzden bunu açıklamaya çalı mıyorum. Ben onlara yapılan i kencelere acaba bize de yaparlar mı diye o 4 günümü geçirmedim. Çünkü onlara yapılan eyler zaten bana da yapılıyordu. Çünkü onların acısını ya ıyordum. 11 günlük süreçte devrelerimin akıbetinin dü ünürken ki yıprandı ım kadar hiçbir zaman yıpranmadım. Ya adıklarından bile haberim yoktu. nsanı en çokta bu belirsizlik hissi yıpratıyor. Onlardan iyi ya da kötü bir haber almak için yarım yamalak dini bilgim ile bildi im bütün duaları etmeye ba ladım. Ayrıca samimi oldu um devrelerimin ailelerini arayarak moral vermeye çalı ıyordum. Kendi evlatlarının hakkında kendimin bile inanmadı ı sözler söylemeye ba ladım. "Abla daha onunla bir saat önce görü tüm, ama birliklerinin bazı yerlerinde cep telefonu çekmiyor, ondan ula amıyor olabilirsiniz" ya da "Amca eminim onun hiçbir sa lık sıkıntısı yok" gibi cümleler kurdum. Sa olsunlar o süreçte bir çok arkada ım ve devrem beni aradı ve destek oldular. Onların sayesinde o zorluklara katlanabildim. Annemle aramızda geçen diyaloglara hiç girmiyorum. Öyle bir zamanda annelerin ruh halini bir çok ki i tahmin edebilir sanırım. MEBS okulundan merkez komutanlı na götürüldük. Yarım gün orada kaldık. Sa lık kontrollerimiz burada yapıldı. Bize davranı ları öncekilere ve sonrakilere nispeten iyiydi. Ak ama do ru polislere teslim edildik. Polisler bizi polis akademisi halı sahasına götürdü. Ayakkabılarımızı ve kemerlerimizi aldılar. O ekilde halı sahanın içine koydular. Sonra yanımıza beyaz saçlı GATA'da görevli bir pa ayı koydular. Tek hatırlayabildi im fiziksel özelli i budur Ba kanım. Burada ayrıca belirtmek istedi im bir husus var. Mütalaada Akıncı Üssü içinde görev yaptıkları süre içinde kendilerine emir veren darbeye katılan sanıkları te histen kaçınmaları diye bir ifade var. Ben o sürece dair birkaç fiziksel özelli i hariç kimseyi hatırlayamıyorum. Hatırlasam en ba ta o polisleri ve o pa ayı te his ederdim. Nedenini açıklıyorum. O pa ayı yanımıza koydular. Atama listesinde adı var diye almı lar. Bir polis geldi ve benim babamda subaydı kara havacıydı ama emirlerini komutanlarından alırdı dedi. Sonra komutana vurmaya ba ladı. O her vurdu unda pa a üzerimize devriliyordu. Her defasında da kalkıp dimdik duruyordu. En sonun pa a, " madem hainim o zaman sıksana kafama " diye ba ırdı. Polis pa anın bu sözünden etkilenmi olacak bir süre bu i kenceye ara verdi. Sonradan dü ününce fark ettim ki aramıza o komutanı koyup dövmesinin sebebi askeri hiyera iyi yok etmek ve bizi sindirmektir. Sabaha kadar ayaklarımız çıplak bir ekilde tutulduk. Yorgunluktan gözleri kapanan olursa o polis gelip tekmeliyordu. Ayrıca halı sahanın dı ndaki polisleri göstererek bunları bir salarsam sizleri parçalar diyordu. Anla ılan kendi polislerine bile hakaret ediyordu. Sabah olunca hepimizi arkadan çok sıkıca kelepçeleyip EGO halk otobüsüne bindirdiler. Her birimizin ba mı öndeki koltu un altına soktular. Zaten plastik kelepçeler ba ka türlü durmamıza da izin vermiyordu. Bazı arkadaş larım bileklerindeki acıyla inlemeye ba ladılar. Bir kaç polis bu sesleri duyunca kahkaha atmaya ba ladı. Yine aralarındaki vicdanlı birkaç tanesi bu arkadaş larımın kelepçesini gev etti. Otobüsten indirildi imiz zaman getirildi imiz yerin bu yerle ke oldu unu anladım. Tahminen 100 metre uzunlu unda ve 100 metre geni li inde zemini beton üstü mu ambayla örtülü çadır gibi bir yere konulduk. Ben buraya toplama kampı diyorum. te o zaman sistematik i kencemiz ba ladı. Babaannem her zorlukla birlikte bir kolaylık vardır derdi. O zaman söyledi i sözün ehemmiyetini anladım içeri girer girmez günlerdir haber alamadı im devrelerimi gördüm ve öyle bir durumda insan ne kadar rahatlayabilirse o kadar rahatladım. Sonra kendine azrail diyen bir emniyet müdürü geldi. Saatlerce dizlerimin üzerinde bekletti. Çadırda en az bin ki i vardı. Ama tahsis edilen tuvalet sayılı yanlı hatırlamıyorsam 6 taneydi. Tıpkı buradaki nezarethanedekiler gibi oradakilerde de tuvalet ka ıdı yoktu. Tuvalet saati yakla ık 3 saatte bir geliyordu. htiyacımızın ne zaman gelece ini öngöremedi imiz için tuvaletten çıkar çıkmaz tekrar sıraya giriyorduk. Bizi dü ündüklerinden olacak tuvalete çok çıkmayalım diye günlük bir adet rol etmek ve reçel türevi bir ey veriyorlardı. İlk günler beton zeminde yattık. Son gün ki i ba ı bir adet battaniye verdiler. ki ki i birini altımıza birini üstümüze sererek yattık. Tabi ki 4 gün boyunca sistematik i kenceye asla ara verilmedi. Gece gündüz demeden dizlerimiz üzerinde bekletilmeye küfürler edilmeye devam ediliyordu. Yüzümüze projektörlerle ık tutarak zaman mefhumuz kasıtlı olarak bozuluyordu. Son gün gece 04:50'de polise ifade verdim. Ek- delil